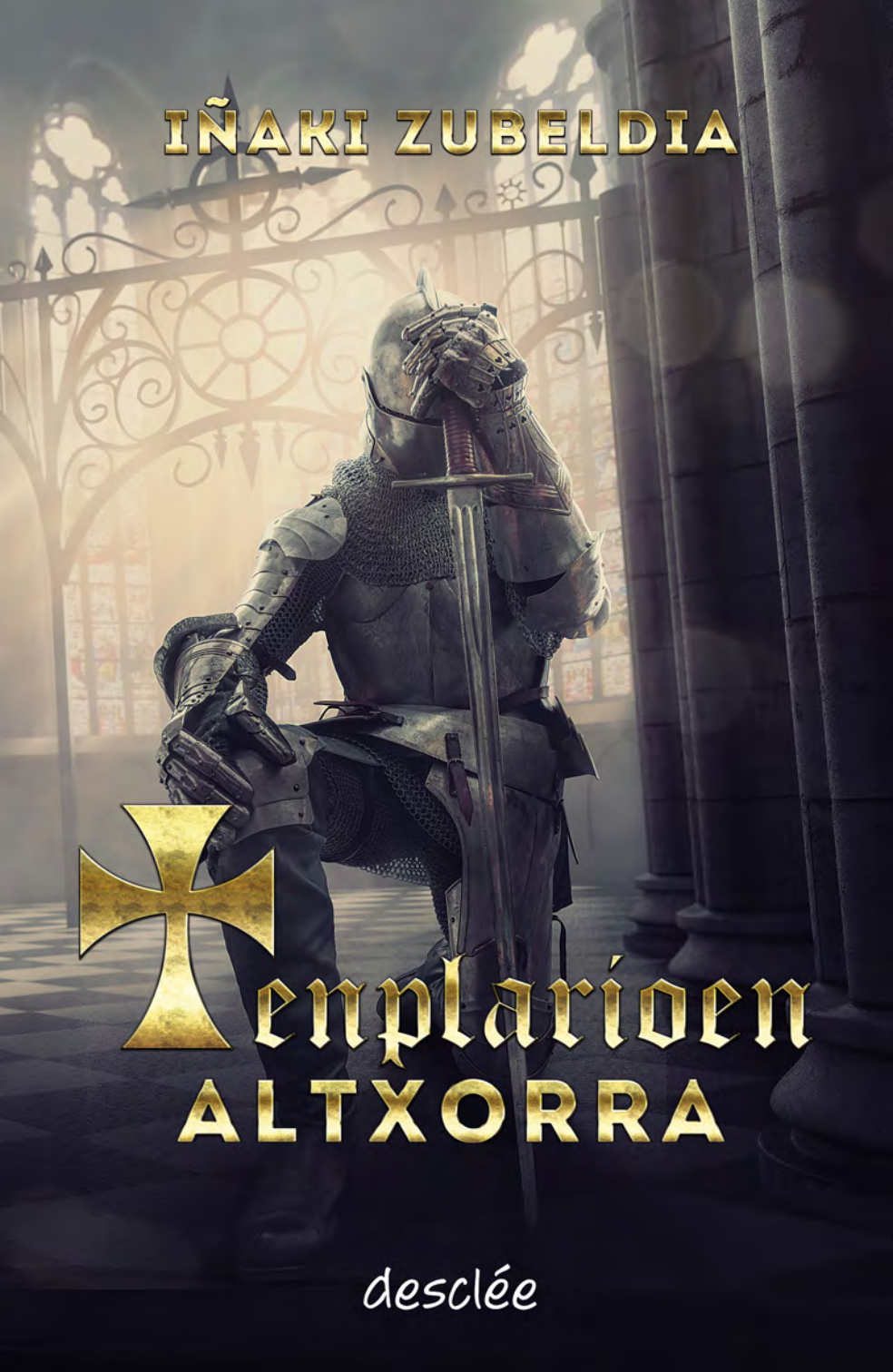

IÑAKI ZUBELDIA

enplarioen
ALTXORRA

desclée

Tenplarioen altxorra

Iñaki Zubeldia Otegi

desclée

1

Marokoar bat etxe aurrean

Jainkoaren bideak asmaezinak omen eta egia suertatu da niri dagokidanean behintzat. Patuak edo halabeharrak nigana ekarri zuen, abuztuaren hasiera hartan, Mohamed marokoarra, Normandiako lurretatik Euskal Herriraino. Eguraldi sargoria egiten zuen, hegaztiak ere hegan egitera ausartzen ez diren horietakoa. Nazional bat errepidean auto-ilara amaigabeak zeuden eta han harrapatuta zeudenen errukia sentituen. Uste ez nuena zen auto haietako bat ilaratik atera eta nire etxe ondoan aparkatzera etorriko zela. Txirrin hots luze batek ziztatu zituen nire belarriak. Leihotik begiratu eta tunika luzez jantzitako gizon arabiarra ikusi nuen, bi besoak astinduz eta zerbait azaldu nahian. Behera jaitsi, atea ireki eta egun onak eman nizekion,

eskua luzatuz. Kementsu eman zidan bostekoa eta haren begietan laguntasunaren premia eta erruki eskaria nabaritu nituen.

—Bonjour! Emazteak eta umeek ura eta toilleta behar... –hasi zitzaidan gizona, furgoneta seinalatuz. Arabeen izaera abegitsuaz oroitu nintzen eta ni haiek baino gutxiago ez nintzela izango erabaki nuen.

—Etorri, etorri, hemen ura, bainua eta atsedena hartuko duzue-eta... Eguraldi sargori honekin ederki etorriko zaizue itzala eta freskura pixka bat.

Benetan eskertu zidan gizonak. Haren emaztea eta bost seme-alaba atera ziren furgoneta zamatatu hartatik. Emaztea ere goitik beherainoko tunika luzez eta burua hiyab izeneko zapi urdinez estalita zegoen. Seme-alabak, ttikiena besoetakoa, eta besteak ilaran behetik gora zazpi bat urtera bitarte, mendebaldeko umeen antzera jantzita zeuden.

—Norantz zoazte? –galdetu nien.

—Morokko –esan zuen gizonak.

—Ez daukazue bidaia makala –adierazi nion nire harridura.

—Luze, luze... –erantzun zuen gizonak

—Ni Andoni naiz –egin nuen nire aurkezpena–, eta zuek?

—Mohamed –esan zuen gizonak.

—Fatma –emazteak.

Gora igo eta sukaldean sartu bezain laster, iturritik pitxarkada bat ur fresko jarri nien mahaian. Fatma berehala hasi zen umeen edalontziak betetzen. Hauek zalaparta batean irentsi zuten lehenengo basokada. Beste bana atera zien amak. Oraingoan lasaiago edan zuten. Gero, gizonari zerbitzatu zion eta hark ere atseginez edan zuen. Eta, azkenik, bere edalontzia bete eta berehala hustu zuen amak.

Ondoren, egongelara pasatu ginen, etxeko freskuran atsedean har zezaten. Haizemaile elektrikoa jarri nien eta oxigenoa falta zaion gaixoaren antsiaz hasi ziren aire hura arnasten. Buruarekin baiezko keinua egiten zidaten senar-emazteek, hura paradisuan egotearen antzekoa zela adieraziz eta esker ona azalduz. Pasta batzuk, datilak eta txokolate tableta atera nizekien, etxetik joatean indarberriturik atera zitezen.

—Pardon, la toilette... –eskatu zuen Fatmak haur txikia besoetan zuela.

Bainugelako atea erakutsi eta toaila berri bat eman nion.

—Merci beaucoup! –eskertu zuen andreak.

Bitartean, lau umeek pastak eta txokolatea jateari ekin zioten. Mohamedek datilak nahiago izan zituen.

Tarte horretan ez genuen asko hitz egin, sarritan begiak eta aurpegia adierazgarriagoak izaten baitira munduko hitzik ederrenak baino. Mohamedek eta biok oso ondo ulertu genion elkarri isiltasun hartan.

Fatma komunetik atera zenean, galdetu nion nahi al zuen bere umeak baineran sartzea, freskatu bat har zezaten. Begiak bi globo handi irribartsu bihurtu zitzaizkion eta lehenbizi bi neska txikiei deitu zien. Besoetako haurra gizonari utzi eta bera berriro bainugelan sartu zen bi alabatxoekin. Xanpua eta toaila garbiak eman nizkion. Berehala iritsi zen gugana neskatilen irri-hotsa eta zalaparta, uraren plisti-plasta zaratekin nahasita. Bi mutiko txikiak inbidiak jota zeuden egongelan.

—Laster izango da zuen txanda. Itxaron pixka baitean –esan zien Mohamedek. Zoriontsu ikusten zen gizona.

Neskatilak txukun-txukun jantzita eta ile adats beltzei distira zeriela atera ziren bainugelatik, alai-alai. Bi mutikoak sartu ziren orduan. Zarata eta zalaparta-hotsa handiagoa izan zen oraingoan. Mutikoen arteko borroka lagunkoia eta zipriztinen joan-etorri kaotikoa nabari zen barruan. Fatmak zorionaren zigilua itsatsita zeukan aurpegian. Txokolatea eta pastak jateari ekin zion. Alabatxoak irribarrez zeuden, barneko poza aurpegian marrazturik zutelarik.

Mutilak ateratakoan, Mohamedek, begirada herabe batez, esan zidan:

—Joan naiteke...

—Bai, noski, zoaz lasai eta freska zaitez zeu ere —gonbidatu nuen.

Berrituta atera zen bainugelatik marokoarra. Eta orduan, esan nion Fatmari...

—Orain zure txanda da.

Emakumeak denbora dexente egin zuen han barruan. Seguru bidean pasatako beroak eta ateratako izerdiak bainugelako ur freskoak erauzi zizkiola erro-errotik. Bitartean, umeak jolasean ibili ziren pozik.

Mohamed eta biok balkoira atera ginen errepideko ilarak bere hartan jarraitzen ote zuen ikustera. Eta orain autoak bazihoazela ikusten zen. Ez oso abiada bizian, baina nahiko bizkor bai.

—Gauerako Algeciraseraino heldu nahi dut –esan zidan—. Abiatu egin beharko dugu berriro.

—Zorte on eta bidaia ona izan! –opa izan nion.

—Eskerrik asko, anaia! –erantzun zidan.

—Biderako ura eta jan pixka bat emango dizuet. Oraindik bidaia luzea daukazue eta ume hauek egarri izango dira.

Poltsa batean pare bat ur botila handi, galletak, txokolatea, datilak eta bi meloi bikain jarri nizkien.

—Eskerrik asko! –esan zuten seme-alabek, munduko hortz zuri ederrenak erakutsiz.

—Zintzoak izan –esan nien nik.

Mohamedek bi musu eman zizkidan niri, arabeen ohiturari jarraiki. Fatmak eskuak otoitzerako bezala elkartu eta burua makurtuz agurtu ninduen. Neuk ere keinu bera egin nion, gogoratuz musulmanen emazteak beren gizonak ez beste inork ezin dituela ukitu.

Mohamedek txartel bat atera zuen, Vernon-eko bere helbidearekin. Hura eskaini eta erregutu zidan egunen batean Parisera joaten baginen, haren etxera joateko, Paristik nahiko gertu zegoela-eta. Vernon Normandia-ko hiri bat zela argitu zidan. Nik neure txartela eman nion, esanez berriro ere behar zuenean hementxe zeukala bere etxea. Lasai etortzeko, ongi etorria izango zela-eta. Gero, beherantz abiatuz, berarekin jaisteko erregutu zidan, gauza bat zeukala emateko.

Behera jaitsitakoan, misterio handiz, autoaren goan-teratik gutunazal lodi bat atera zuen eta handik paper zaharkitu bat irekitzen hasi zen. Hura eskuetan hartu eta erregutu zidan paper hura har nezala niretzat. Garrantzi handiko zerbait zela esan zidan, Gisors-eko gazteluan aurkitu zuela Lhomoy izeneko gizon batek, eta tenplarioen garaiko dokumentu bat izan behar zuela. Lhomoy jaunak berari eman omen zion etxeko iturgintza lan guztiak txukun-txukun egin zizkiolako.

Paperari erreparatu nion eta goialdean tenplarioen gurutze gorri ezaguna zeukan, lau beso berdin zituena. Beso bakoitzaren ertza zabalagoa zen erdia baino: gurutze oktagonala edo “pattée” deituriko horietakoa zen.

Paperaren erdialdean esaldi labur bat zetorren, nik deszifratu ezin izan nuena, eta behean tenplarioen hainbat sinbolo: kirten kiribildua duen bastoia, “abacus” izenez ezaguna, Bafomet-en irudia, xakeko dorrearen antzeko beste irudi bat...

Zirrara eragin zidan dokumentu hark eta une hartan ez nuen jakin ezetz esaten. Mohamed-ek eskuan jarri zidan papera eta nire eskua itxi zuen, mesedez, hura hartzeko eskatuz. Eskerrik asko emanez, hartu nuen papera eta agur esan genion elkarri. Ordurako autoak azkarrago zihoazen errepidean eta Mohamed ere autoen uholde koloreanitz hartan sartu zen, agur egiteko eskua luzatuz. Pixka batean auto hari begira egon nintzaion, harik eta hurrengo bihurguneak begien aurretik irentsi zidan arte.

Cadiz 13
over express